

สัตว์โลกยอมเป็นไปตามกรรม - ๖๒

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00062

๖๒...

เห็นพระบัวเหี่ยวนั่งคุยอยู่กับท่านพระครู นายจ่อยให้ดีใจยิ่งนัก กราบท่านสามครั้งแล้ว ชายหนุ่มจึงว่า

“ผมคิดถึงหลวงพี่เหลือเกิน นี่ก็ว่าเสร็จธุระแล้วจะแวะไปกราบเยี่ยม ดีใจจริง ๆ ที่ได้พบ”

“โยมจ่อยมาตั้งแต่เมื่อไหร่ โยมจุกละ สบายดีหรือ หายไปหลายเดือนเลยนะ” พระหนุ่มทักทายสองสามมีภรรยา

“หลวงพี่ดูอ้วนขึ้นนะจ๊ะ จวนสำเร็จหรือยังจ๊ะ”

“สำเร็จอะไรละโยม”

“สำเร็จมรรคผลนะจ๊ะ หลวงพี่จวนสำเร็จหรือยัง”

“ยังหрокโยม ยังอีกไกลเชียวแหละ นี่ก็ถูกหลวงพ่อบอกท่านตำหนิว่า ปฏิบัติไม่ก้าวหน้า” ท่านชิงบอกเสียก่อน ก็ยังดีกว่าให้ท่านพระครูเป็นผู้บอก เพราะจะทำให้ท่านต้อง “เสียหน้า” มากกว่านี้

“เธอจะน้อยอกน้อยใจไปใยนะบัวเหี่ยว ฉันตีเพื่อก่อต่างหาก ฉันรู้ว่าเธอเป็นคนบ้ายอ ถ้าฉันชมเธอ เธอก็คิดว่าตัวเองเก่งแล้ว ดีแล้ว ก็เลยไม่ชวนชววยทำความเพียร จริงไหมละ”

ท่านเจ้าของกุฏิชี้แจง พระบัวเหี่ยวรู้สึกใจชื้นขึ้นเป็นกอง จึงถือโอกาสยั่วพระอุปัชฌาย์ว่า

“ผมเพิ่งรู้เดี๋ยวนีเเองว่าที่หลวงพ่อดีผมเป็นเพียงอุบายเท่านั้นเองใช่ไหมครับ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่า หลวงพ่อบอกเป็นบุคคลผู้มากด้วยอุบาย”

“เธอจะว่าฉันมากเล่ห์เพทุบายใช่ไหมละ” ท่านเจ้าของกุฏิรู้เท่าทัน

“หามิได้ครับ ผมจะบังอาจว่าพระอุปัชฌาย์ยังงั้นได้อย่างไร หลวงพ่อบอกเห็นผมเป็นคนเนรคุณไปแล้วหรือครับ พระบัวเหี่ยวได้ชื่อว่า เนรคุณพระอุปัชฌายาจารย์หรือครับ”

“นี่หลวงน้ำกะหลวงพี่จะโตไ้การมกันอีกนานไ้หมครับ ถ้านานผมจะไ้ขออนุญาตหลับ
รอร” นายจ๋อยขั้ขึ้น เมื่อเห็นว่าภิกษุสองรูปต่างก็มิ่คุณสมบัติ “ช่างเจรจา” ไม่ย่อหย่อนกว่า
กัน

“พอหนังสือตั้ง หนังสือก็หย่อนหรือไ้ เอ็งนี้ไม่ไ้หวเลยนะ แบบนี้เขาเรียกว่คนขั้
เกียจ ใช้ไ้หมจุก” ท่านพระครูหันมา “เส่งงาน” ลูกชายของพี่สาว

“พี่จ๋อยเขาไม่ขั้เกียจทรอกจะหลวงน้ำ เขาขยันทำมาหากิน ไ้คร ๑ ก็ออกปากชมกัน
ทั้งนั้น” นางจุกแก้ต่างให้สามี

“แสดงว่ามันเพ็งจะขยันตอนมีเมีย สมัยที่อยู่กะข้า มันขั้เกียจยังกะอะไรดี” ท่าน
เจ้าของกุฎิไม่ยอมแพ้ เห็นหลานสะใภ้ไม่เข้าข้าง ท่านจึงถือโอกาสเล่าเรื่องในอดีตที่พาดพิง
ไปถึงหล่อนว่า

“คิดถึงตอนนั้นแล้วข้ายังนึกข้าไม่หาย สองคนนำหลานเทเข้าทิ้งน้ำทุกวัน เพราะ
รังเกียจขี้มูกเอ็ง เอ็งทำให้ข้าต้องผิตวินัยข้อไม่เคารพบิดนพบิดน

“ใช้ หลวงน้ำ เรื่องมันผ่านไปเป็นสิบปีแล้วยังจะขุดขึ้นมาเล่าอีก” นางจุกซักโมโ
โกรธา พระบัวเฮียวได้โอกาสแก้แค้นจึงว่า

“นั่นสิโยม หลวงพ่อเพ็งสอนอาตมาอยู่หยก ๑ ว่าไม่ให้พะวงถึงอดีตและอนาคต ให้อยู่
กับปัจจุบันเท่านั้น ยังไม่ทันไรหลวงพ่อลืมซะแล้ว

“ไอ้โฮ สนุกกันใหญ่ ช่วยกันตะลุมบอนฉันอยู่คนเดียว วันนี่วันอะไรนะ ฉันถึงได้ดวง
ตกขนาดนี้ ข้าหักแล้วยังมาถูกคนเขารุมว่า” ท่านเจ้าของกุฎิโอดครวญ ไ้จริงนั้นรู้สึกอับอายที่
คนใกล้เคียงทั้งในอดีตและปัจจุบันมาชุมนุมกันพร้อมหน้า

“วันพฤหัสบดี ขึ้นเจ็ดค่ำ เดือนสี่ ปีขาลครับ” นายสมชายหันไปอ่านปฏิทินที่แขวนอยู่
ข้างฝา ท่านเจ้าของกุฎิหันไปมองลูกศิษย์ แล้วค่อนงาม ๑ หนึ่งวง นายจ๋อยโวยวายว่า

“ตาย หลวงน้ำค่อนก็เป็นด้วย นี้เพราะอยู่ใกล้เจ้าขุนทองใช้ไ้หมครับ” นายสมชายรีบ
สนับสนุนว่า

“นั่นสิครับพี่จ๋อย หลวงพ่อพูดเสมอ ๑ ว่า นายขุนทองมาอยู่รับใช้ใกล้เคียงท่าน จะได้
หายเป็นกระเทย ไป ๑ มา ๑ หลวงพ่อกลับจะมาเอาเยี่ยงอย่างเจ้าขุนทองเสียแล้ว”

“อะไร ๑ ไ้ครเอาเยี่ยงอย่างไ้คร” นายขุนทองเข้ามาไ้ยืนพอดิ เขาเลือกนั่งตรงหัว
บันไดด้วยไม่มีที่ไ้จะนั่ง เพราะความคับแคบของห้อง

“ดีจริง ๆ มากันพร้อมหน้าพร้อมตาดีจริง เอาเลย พวกมันเล่นงานข้าเสียให้สมแค้น”
ท่านพระครูประชด

“หลวงลุงกำลังถูกเล่นงานหรืออะ”

“แน่ละซี เอ็งจะช่วยข้าหรือเปล่านั้น” ท่านหาพวก

“ช่วยซี ไม่ช่วยหลวงลุงแล้วหนูจะช่วยใครล่ะ” หลานชายว่า ครั้นมองไปที่ถูกกระดาษ
สีน้ำตาลซึ่งวางอยู่บนตักนางจุก จึงพูดใหม่ “หนูอยู่ฝ่ายพี่จุกดีกว่า เพราะเป็นผู้หญิง
เหมือนกัน พี่จุกอยู่ฝ่ายไหน หนูก็อยู่ฝ่ายนั้น”

“อ้าว ไหงเปลี่ยนใจเร็วนักล่ะ ว่าแต่ว่าที่ขึ้นมานี้มีธุระอะไรกับข้าหรือเปล่า” ท่านพระ
ครูถาม

“ไม่มีหรอกอะ หนูหนึ่ง ๆ นอน ๆ อยู่ในห้อง รู้สึกเซ็ง เลยลองขึ้นมาฟังดูซิว่าคุยเรื่อง
อะไรกันบ้าง และที่สำคัญคือ อยากจะรู้ว่าพี่จุกทำยังไงถึงได้ถูกรางวัลที่หนึ่ง”

“โยมจุกถูกรางวัลที่หนึ่งหรือ” พระบัวเหี่ยวถาม

“จะหลวงพี่ เรื่องมันประหลาดมาก ฉันทว่าจะมาเล่าให้หลวงน้ำฟัง” นางจุกตอบ ท่าน
พระครูจึงว่า

“งั้นเล่าได้เลย อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตาแล้วนี่ หรือว่าจะไปตามโยมเขามาฟังอีกคน”
ท่านหมายถึงอาจารย์ชิต

“อย่าเลยจะหลวงน้ำ ตัวแก همینยังงี้ก็ไม่วู้ เหมือนกลิ้งหนูตาย ฉันทคงทนไม่ได้ ยิง
ห้องแคบ ๆ ยังงี้ ฉันทคงเป็นลมเสียก่อนที่จะเล่าจบ” ภรรยานายจ่อยว่า

“หลวงลุงค่อยเล่าให้เขาฟังทีหลังก็ได้นี่อะ” นายขุนทองตัดสิน เขาเองแม้จะชินกับ
กลิ้งนั้น แต่หากเลี้ยงได้ ก็อยากจะเลี้ยง

“ตกลง เมื่อจะเอาขี้จันทก็ตกลง เอาละ เอ็งเล่าไปเลยจุก”

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลวงน้ำ” นางจุกอารมณ์ท

“นี่เอ็งพูดยังงี้สามครั้งแล้วนะ” ท่านพระครูขัดขิ้น

“พูดยังงี้จะ” นางจุกชกขัง

“ก็พูดว่า “เรื่องมันประหลาดมาก” นะซี

“โห หลวงน้ำ ก็มันประหลาดจริง ๆ นี่นา” หล่อนเถียง

“งั้นก็เล่าไปเลย เล่าไปเสียก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ”

“เปลี่ยนใจเรื่องอะไรหรือหลวงหน้า”

“ก็เปลี่ยนใจไม่ฟังเอ็งเล่าไงละ” ท่านเล่นตัว

“งั้นฉันก็เปลี่ยนใจไม่เล่า” หล่อนถือโอกาสเล่นตัวบ้าง นายขุนทองต้องคะยั้นคะยอว่า

“เล่าเถอะอะพี่จุก หนูอยากฟัง ใครไม่อยากฟังก็เอามืออุดหูไว้” เขาประชดผู้เป็นลุง

“อาตมาขอฟังด้วยคน” พระบัวเหี่ยว “เว้าซื่อ ๆ”

“ผมด้วยครับ” นายสมชายพูดบ้าง

“ข้าในฐานะเจ้าของห้อง ถึงจะไม่อยากฟังก็ต้องฟัง” ท่านเจ้าของกุฎิพูดเสียงไปอีกทางหนึ่ง

“ถ้างั้นเราลงไปเล่ากันข้างล่างดีไหม” นายจ้อยชวน

“อย่าเลย ฉันเหม็นลุงคนนั้น” คนเป็นเมียว่า

“พวกเอ็งเป็นอะไรกันไปแล้วนี่ พุดจาเลอะเลือนล่ำมป้ามกันอยู่ได้ เอาละ ๆ จะเล่าก็เล่าไป อย่ามัวโอ้อ้อ” ท่านพระครูตัดบทย่างรำคาญ นางจุกจึงตั้งต้นเล่า

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลวงหน้า”

“รู้แล้ว ๆ เอ็งพุดยังงี้มาสีหนแล้ว” ท่านพระครูขัดขึ้น

“เอาอีกแล้วหลวงหน้าขัดคอฉันอีกแล้ว เป็นยังงี้ทุกที แล้วก็มาหาว่า พวกฉันพุดจาเลอะเลือนล่ำมป้าม” นางจุกต่อว่าและได้รับเสียงสนับสนุนจากผู้ที่นั่งอยู่ ณ ที่นั้นทุกคน ยกเว้นพระบัวเหี่ยว ผู้ซึ่งเพิ่งจะรู้สึกสงสารพระอุปัชฌายาจารย์

“เอาเถอะ ๆ ทีนี้ข้าไม่ขัดคอเอ็งแล้ว เล่าต่อไปซิว่ามันประหลาดยังงี้”

“เรื่องมันประหลาดมากจะหลวงหน้า” หล่อนพุดประโยคเดิมอีก คราวนี้คนฟังต่างพากันเห็นคล้ายตามท่านพระครู ว่าคนเล่าพุดจาซ้า ๆ ซาก ๆ น่ารำคาญ แล้วก็หน้าขัดคอจริง ๆ นั้นแหละ ครั้นไม่มีผู้ใดขัดคอ คนเล่าจึงพุดต่อ

“เมื่อเดือนที่แล้วนี่เอง ขณะที่ฉันนั่งเย็บเสื้อโหลส่งเขาอยู่ในร้านของฉัน ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับร้านขายกาแฟ ฉันก็เห็นตัวเงินตัวทองคลานมาที่หน้าร้านกาแฟ...”

“เป็นยังงี้ ตัวเงินตัวทองที่ว่านะ” นายสมชายถาม นายจ้อยจึงอธิบายแทนคนเป็นเมียว่า

“ตัวคล้าย ๆ กิ้งก่า แต่ใหญ่กว่าหลายสิบเท่า ดูเผิน ๆ คล้ายน้องจระเข้ จะเรียกว่าพี่กิ้งก่าหรือน้องจระเข้ก็ได้”

“อ้อ ตัวเหี้ย” นายขุนทองโพล่งออกมา นางจุกจึงว่า

“ถูกแล้ว แต่พ่อแม่ปู่ย่าตายายฉันสอนไว้ว่า ให้เรียก “ตัวเงินตัวทอง” ที่นี้คนขาย แกแพนั่นก็ไล่ใหญ่ ตาผ้าก็ไล่ ยายเมียก็ไล่เสียง “ไป ไอ้ตัวเหี้ย ไปให้พ้น” ตัวเงินตัวทองเขาก็ไม่ไป แล้วยังคลานเข้าไปในร้าน เสียงเมียร้องว่า “ตายแล้ว ซวยตายเลยกู ตัวเหี้ยเข้ามาในร้าน” ส่วนผ้าก็เอาน้ำร้อนในหม้อที่ใช้สำหรับชงกาแฟขาย ราดลงบนตัวเขา เขาคงร้อนเลยวิ่งหนีมาเข้าร้านฉัน ฉันกลัวก็กลัว เขามาชะเง้ออยู่ตัวหน้าฉัน ฉันก็ปลดสายสร้อยหนักสองสิ่ง โยนใส่เขา ปากก็ว่า “เงินไหลนองทองไหลมา” พร่ำอยู่อย่างนี้ ยกมือไหว้เขาด้วย เขาก็ยังไม่ไป ฉันก็มีเงินอยู่ห้าบาท เป็นแบงค์ ๔ ใบ เหรียญห้าสิบบาท ๒ เหรียญ ฉันก็โยนใส่เขา และว่า “เงินไหลนอง ทองไหลมา” เขาก็ผงกหัวแล้วแลบลิ้นออกมา

สักครู่ก็คลานไปที่หลังร้าน ฉันก็มองตาม ก่อนออกไป เขายังเอี้ยวตัวมาดูฉัน แลบลิ้นแลลิบ ๆ แล้วก็ไป สักพักหนึ่งก็มียายซิ้มเอาลือตเตอร์มาขายให้ แกบอกเหลือใบเดียว ช่วยซื้อแกหน่อย ฉันก็บอกมีเงินอยู่แค่ ๕ บาท ถ้าจะช่วยซื้อได้เสี้ยวเดียว แกบอกเอาไว้ทั้งใบแล้วกัน แกก็ขัดเยียดให้ฉันจนได้ ฉันก็เลยต้องเป็นหนี้แกอีกห้าบาท ปกติฉันไม่เคยเล่นหวยนะ หลวงน้ำ ไม่เคยซื้อแกลเลย เพราะหลวงน้ำเคยสอนว่ามันเป็นการพนัน เป็นสิ่งไม่ดี แต่วันนั้นยายซิ้มแกมายัดเยียด ฉันสงสารแกลเลยซื้อไว้ โดยไม่ได้คิดไม่ได้หวังอะไร แล้วฉันก็ไม่รู้ด้วยว่าฉันถูก ยายซิ้มแกเป็นคนมาบอก พี่จ่อยเขาก็เลยเอไปซื้อรถโดยสารมาขับรับคน เขาเคยรับจ้างขับรถอยู่กับเต้าแก่ ที่นี้เลยมีรถของเราเอง เรื่องมันประหลาดมาก ไซ้ใหม่จะหลวงน้ำ” หล่อนพูดประโยคเดิมอีก

“เออ มันก็ประหลาดเหมือนกันแต่ไม่มาก เป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมนั่นแหละ แล้วสองตัวเมียที่ขายกาแฟเป็นยังงัยบ้าง” ท่านถามด้วยต้องการตรวจสอบ “ทฤษฎี” ของท่าน

“ก็แปลกอีกนั่นแหละหลวงน้ำ ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาก็ขายไม่ค่อยดี แถมทะเลาะเบาะแว้งกันทุกวัน ในที่สุดก็เลิกกัน ผัวไปทาง เมียไปทาง” ภรรยาจ่อยเล่า

“นั่นไง ตรงกับทฤษฎีของข้าทุกประการเลย เห็นไหม นี่ กรรม สองตัวเมียได้รับการทันตาเห็น เขาทำอกุศลกรรม ก็เลยต้องมีอันเป็นไป ทำครบสามเลย กาย วาจา ใจ กายก็คือเอาน้ำร้อนไปราดเขา วาจาก็ไปด่าเขา ใจก็โหดร้ายต่อเขา ส่วนเอ็งก็ครบสามเหมือนกัน แต่เป็นกุศลกรรม เอ็งก็เลยถูกลือตเตอร์ แต่ถ้าจะดูให้ลึกซึ่งลงไปกว่านั้น ข้าก็เห็นว่าเพราะเอ็งทำบุญมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย เอ็งใส่บาตรทุกวัน ถึงจะขี้มูกย่อยลงไปบาตร แต่ก็เชื่อว่าเอ็งได้ทำบุญ” ท่านพูดถึงอดีตหลานสะใภ้

“เอาอีกแล้ว หลวงนำเอาเรื่องขี้มูกฉันมาประจานอีกแล้ว เมื่อไหร่จะลืม ๆ เสียทีก็ไม่รู้” หล่อนบ่น

“เถอะนำ พอข้าตายข้าก็ลืมเองแหละ” ท่านพระครูว่า

“งั้นฉันคงถูกหลวงนำประจานไปอีกหลายสิบปี เผลอ ๆ ฉันอาจจะตายก่อนก็ได้”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ยังไง ๆ เอ็งก็ไม่มีวันที่จะตายก่อนข้า เอ็งเกิดทีหลังก็ต้องตายทีหลังสิ”

“มันก็ไม่แนเสมอไปหรอกหลวงนำ มีออกถมเถไปที่พ่อแม่ไปงานเผาศพลูก” หล่อนว่า ท่านพระครูเห็นสมควรแก่เวลาที่จะบอกความลับเรื่องการมรณภาพของท่านให้ผู้เป็นหลานทราบ จึงออกอุบายว่า

“ขุนทอง เอ็งขึ้นมานานแล้ว ลงไปดูโยมเขาศิ เพื่อขาดเผื่อเหลืออะไรจะได้หามาให้เขา” นายขุนทองกราบสามครั้ง แล้วลุกออกไป หลานชายออกไปแล้ว ท่านจึงพูดกับนายจ้อยและภรรยาว่า

“ข้ามีความลับจะบอกเอ็งสองคน แต่ยังไม่อยากให้อำนาจขุนทองมันรู้ เต็มวันก็จะไปบอกคนหมดวัด ยิ่งปากสว่างอยู่ด้วย”

“หลวงนำมีอะไรจะบอกผมกับจุกหรือครับ”

“มีสิ ฟังให้ดีนะ เอ็งสองคนไม่ค่อยจะมาให้ข้าเห็นหน้าเห็นตา ยิ่งมีรถใหม่ ก็จะไม่มีความมา ข้อนั้นข้าไม่ว่าหรอก เพราะเอ็งต้องทำมาหากิน แต่จำไว้นะ วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ให้มาหาข้าหน่อย”

“มาตอนไหนครับ เข้าหรือบ่าย”

“ถ้าอยากเห็นข้าตอนเป็นก็มาแต่เช้า แต่ถ้าอยากเห็นตอนตายแล้วจะมาตอนบ่ายก็ได้”

“หมายความว่าอย่างไรจะหลวงนำ” นางจุกถาม

“ก็หมายความว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ ข้าจะได้รับอุบัติเหตุรถคว่ำคอหักเวลาเที่ยงสี่สิบห้า”

“จริงหรือครับ” นายจ้อยถาม

“จริงหรือไม่จริง พอถึงวันนั้น เอ็งอย่าลืมมากี่แล้วกัน” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงตอบด้วยสีหน้าปกติ

“แต่ผมว่าหลวงพ่อดังต้องไม่ตาย เอ๊ย ไม่มรณภาพครับ ผมมั่นใจว่า หลวงพ่อดังจะไม่เป็นเช่นนั้น” พระบัวเหี่ยวขัดขึ้นด้วยความรู้สึกแสนรันทด แสนเสียดาย ผู้มีเมตตาธรรมสูงส่งเช่นนี้จะหาได้ที่ไหนอีก

“มันเป็นกฎแห่งกรรมนะบัวเหี่ยว ใครเลยจะฝืนได้”

“แต่ ผมไม่อยากให้หลวงพ่อมรณภาพนี่ครับ” พระหนุ่มแย้ง

“จะอยากหรือไม่อยาก ฉันทก็ต้องตาย เอาเถอะ แล้วคอยดูกันไปว่าจะจริงอย่างที่เขาคือจะมาหรือเปล่า”

“เขาจะใครครับ” นายจ้อยถาม

“เจ้ากรรมนายเวรนะซี เอาละ เลิกพูดเรื่องนี้กันได้แล้ว ขอให้เอ็งจำไว้อย่างเดียวว่าข้าจะต้องตายในวันนั้น” นางจุกร้องไห้กระซิก ๆ ข้างฝ่ายนายจ้อยก็ตาแดงก่ำ ท่านเจ้าของกุฎิจึงว่า

“เอ็งสองคนไม่ต้องมาแสดงความโศกเศร้าลวงหน้าไว้ก่อนหรอก อีกตั้งสี่ปีข้าถึงจะตาย”

“หลวงหน้าไม่ตายไม่ได้หรือจ๊ะ” นางจุกอ้อนวอน

“ฟังเมียเอ็งพูดนะเจ้าจ้อย ฟังเอาไว้” ท่านบอกหลานชาย

“ครับ ผมกำลังฟังอยู่ แล้วก็อยากจะพูดแบบเดียวกับเขา หลวงหน้าไม่ตายไม่ได้หรือครับ”

“เอ็งสองคนนี่พอกันเลย ไอ.คิว. พอกัน อย่างนี้เอง ถึงอยู่ด้วยกันได้”

“ไอ.คิว. คืออะไรครับหลวงหน้า” หลานชายถาม

“คือภูมิปัญญา เอ็งกับเมียเอ็งมีภูมิปัญญาเสมอกัน ไม่มีใครสูงกว่าใคร” ท่านพระครูอธิบายแกมประชด

“แล้วดีไหมครับ” นายจ้อยถามอีก

“ดี แต่ดีสำหรับเองนะ ไม่ใช่สำหรับข้า”

“งั้นก็ดีไม่จริงนะซีครับหลวงหน้า เพราะถ้าดีจริงจะต้องดีสำหรับทุกคน ไม่ใช่เฉพาะคนใดคนหนึ่ง” นายจ้อยพูดเหมือนนักปรัชญา ทั้งที่ไม่เคยเรียนปรัชญา

“คิดเอาเอง” ท่านเจ้าของกุฎิตอบด้วยครั้นที่จะต่อนัดต่อแฉ่งด้วย

“ผมคงไม่คิดแล้วละครับ ชักปัดหัวแล้ว ว่าแต่ว่าหลวงน้ำจะลงไปเจิมรณีให้ผมได้ไหมครับ” เขาพูด “ธูระ”

“อย่าเลยครับพี่จ้อย หลวงพ่อท่านตั้งใจว่าจะไม่ลงไปไหน จนกว่าท่านจะหายเป็นปกติ หลวงพ่อเสกแป้ง แล้วให้หลวงพี่เป็นคนไปเจิมก็ได้นี่ครับ” ศิษย์วัดแนะนำด้วยความเป็นห่วงท่านพระครู

“ดีเหมือนกัน เพราะสองย่อมดีกว่าหนึ่ง หลวงพ่อก็ขลัง หลวงพี่ก็ขลัง ก็เป็นขลังกำลังสอง” นายจ้อยว่า

“ถ้าเอ็งอยากจะให้ขลังกำลังสามเอ็งก็ต้องอยู่ในศีลในธรรม หากินด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และหมั่นปฏิบัติกรรมฐาน” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วง “อบรม” ลูกชายของพี่สาว

“ครับ” คนเป็นหลานรับคำ นายสมชายจัดการหาวัสดุอุปกรณ์มาให้ มีขันจอกทำด้วยทองเหลือง ดินสอพอง และน้ำมันจันทน์ ท่านพระครูหยิบดินสอพองใส่ลงในขันจอก ใช้นิ้วบดจนเป็นผง แล้วเทน้ำมันจันทน์ลงไป ผสมเสร็จแล้วจึง “เสก” ด้วยคาถามหานิยม

“เออละ เรียบร้อยแล้ว อย่าลืมนะ คาถาจะศักดิ์สิทธิ์หรือไม่ศักดิ์สิทธิ์ขึ้นอยู่กับพลังจิตของผู้ใช้ อันที่จริงข้าไม่อยากยุ่งกับเรื่องเสกเรื่องเป่านักรอก แต่ในเมื่อเอ็งมาขอให้ทำก็ไม่อยากขัดใจ เพราะอะไร ๆ ก็สู้กรรมฐานไม่ได้ เออละ พระบัวเหี่ยวช่วยไปเจิมให้เขาหน่อย” นายจ้อยถือขันจอกบรรจุแป้งเสกลงบันไดไป ตามด้วยพระบัวเหี่ยวและนางจุก ครูใหญ่ ๆ ภิภษุรูปหนึ่งกับฆราวาสสองคนก็ขึ้นมา นายขุนทองถือโอกาสตามขึ้นมาด้วย

“เสร็จธูระแล้ว ผมเห็นจะต้องกราบลา” นายจ้อยเอ่ย อดใจหายไม่ได้ เมื่อคิดไปว่าอีกสี่ปีเขาจะไม่มี “หลวงน้ำ” อีกแล้ว

“หลวงน้ำจะ ฉันมีของมาถวายจะ” นางจุกพูด พร้อมกับหยิบถุงกระดาษสีน้ำตาลส่งให้สามี

“พี่จ้อยช่วยประเคนแทนฉันด้วย” นายจ้อยจึงประเคนสิ่งนั้นให้ท่านพระครู

“อะไรของเอ็งล่ะ”

“หลวงน้ำเปิดดูเองก็แล้วกัน” หล่อนว่า นายสมชายกับนายขุนทองจ้องเขม็ง ขณะที่ท่านเจ้าของกุฎิหยิบสิ่งนั้นออกมาจากถุง เป็นรองเท้าหนังสีน้ำตาลหนึ่งคู่!

“เอ็งถูกรางวัลที่หนึ่งตั้งห้าแสน ซื่อรองเท้าแตะมาให้ข้าคู่เดียวเองหรือจุก” ท่านสัพพอกหลานสะใภ้ด้วยความรู้สึก “ซาบซึ้ง” ในความตระหนี่ถี่เหนียวของหล่อน

“คู่เดียวก็ตั้งแปดสิบบาทนะหลวงหน้า แพงกว่าของฉันทั้งสิบเท่า ฉันทั้งคู่แปดบาทเอง” คนขี้เหนียวว่า

“ของผมก็คู่แปดบาทเหมือนกันครับหลวงหน้า” นายจ่อยเข้าข้างภรรยา

“เอาเถอะ ๑ ขำไม่ว่าอะไร จะกลับก็กลับได้แล้ว ข้าจะได้พักผ่อน” สองสามีภรรยาจึงกราบท่านสามครั้ง แล้วลุกออกมา นายสมชายกับนายขุนทองรู้สึกผิดหวังจนไม่มีเรี่ยวแรงที่จะลุกออกไปส่ง

“เอาซี เอาไปแบ่งกันคนละครึ่ง” ท่านพระครูพูดพลางส่งถุงกระดาษสีน้ำตาลให้นายสมชาย

“โอ้ หลวงพ่อ ใครเขาจะใส่รองเท้าข้างเดียว” ศิษย์วัดว่า

“หนูก็ไม่เอา นั้นมันรองเท้าสำหรับผู้ชาย หนูอยากได้รองเท้าสันสูง” นายขุนทองว่า

“งั้นก็ถวายพระบัวเหี่ยวก็แล้วกัน” ท่านพระครูตัดสิน

“อย่าเลยครับหลวงพ่อ โยมจุกเขาตั้งใจถวายหลวงพ่อ” พระบัวเหี่ยวปฏิเสธ

“ก็ในเมื่อเขาให้ฉัน ก็เป็นของฉัน แล้วฉันจะให้ใครมันก็เป็นสิทธิ์ของฉันใช่ไหมล่ะ”

“ใช่ครับ”

“งั้นฉันให้เธอ รองเท้าฉันยังดีอยู่ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้ของใหม่” ผู้พูดถือสันโดษ

“แต่คู่นี้ราคาตั้งแปดสิบนะครับ คู่ของหลวงพ่อแค่สามสิบเท่านั้น” นายสมชายแย้ง ที่จำได้เพราะเขาเป็นคนไปซื้อ

“ก็เพราะมันแพงนะซี แล้วฉันก็คิดว่าของแพงคงจะเป็นของดี เมื่อจะให้อะไรใครก็ต้องให้แต่ของดี ๑ ดั้งนั้นฉันจึงให้เธอไงล่ะบัวเหี่ยว” ประโยคหลัง ท่านพูดกับภิกษุหนุ่ม

“แล้วคนให้เขาจะได้บุญหรือครับ เขาตั้งใจให้หลวงพ่อ แต่หลวงพ่อกลับมาให้ผม” พระบัวเหี่ยวพูดเพราะจิตของท่านไม่ถูกครอบงำด้วย “โลภะ”

“ได้สิ ได้สองต่อเลยแหละ สมมุติว่าเขาให้ฉัน เข้าได้บุญห้าสิบ ฉันเอาให้เธอ ฉันก็ได้บุญห้าสิบ คนให้คนแรกได้บุญสองต่อ เขาได้บุญร้อยนะ ฉันได้ห้าสิบ เขาได้ร้อย”

“งั้นถ้าผมเอาไปถวายพระมหาบุญ ผมก็จะได้บุญห้าสิบ หลวงพ่อก็ได้ร้อย โยมจุกก็ได้ร้อยห้าสิบใช่ไหมครับ”

“ก็คงจะเป็นยั้งนั้น แต่ฉันว่าเธอเก็บไว้เป็นที่ระลึกดีกว่า อีกสี่ปีฉันก็ไม่อยู่ให้เธอเห็นหน้าอีกแล้ว เวลาเธอใส่รองเท้าจะได้คิดถึงฉันไง”

“ครับ ถ้าเช่นนั้นผมจะเก็บไว้อย่างดีที่สุด อีกสี่ปีค่อยเอาออกมาใช้” ภิกษุวัยยี่สิบหกตอบ แล้วกราบลาเพื่อกลับไปปฏิบัติกรรมฐานยังกุฏิ...

มีต่อ.....๖๓